

Якщо ви коли-небудь казали: «Я просто хочу знати, яка Божа воля щодо мого життя», то ця книжка для вас. Якщо ви дивилися траєкторію свого життя й думали, куди воно несеться — правильним шляхом чи скочується у прірву, — то читайте далі. Я сподіваюся, що коли ви перегорнете останню сторінку, вам більше ніколи не доведеться допитуватися, якою є Божа воля стосовно вашого життя. Чи принаймні не робитимете цього так, як раніше.

Роздумування про Божу волю притаманне винятково християнам і християнкам. Ті, хто не мають стосунків з Ісусом Христом, абсолютно не цікавляться відповіддю на це запитання. Варто усвідомити: віруючій людині, яка йде за Христом, доступні не всі варіанти у житті. Якою би не була наша дорога за Ним, вона однозначно не широка, а вузька. Бог має Свою волю щодо вашого життя, тож відкиньте невдалі спроби йти шляхом, який здається вам правильним з погляду людини. Краще докладіть зусиль і навчіться розуміти Його волю.

Але розпізнати її непросто. Аналізуючи своє життя без Христа, ми часто зосереджуємо увагу на власних негідних вчинках та їхніх наслідках. Епізоди того, як ми марнували час, гроші та зусилля, прокручуються перед нашими очима, ніби ролик із кіноляпами, та замість розсмішити, тільки змушують шепотіти: «Ніколи знову». Перш ніж повірити в Бога, ми чинили так, як нашому затьмареному розумові здавалося правильним чи раціональним. Але тепер ми знаємо, що почуття нас обманюють, а корислива логіка зраджує. Утім, не варто

хвилюватися. Тепер ми на прямому зв'язку з Богом і можемо просто запитати Його, що нам робити.

Не замислюючись, ми часто сприймаємо свої стосунки з Богом як засіб для отримання правильних життєвих рішень. Ми можемо дійти до сприйняття Бога як космічного «Татуса», який, немов доброзичливий автор блогу з порадами, дає відповіді на найскладніші запитання про стосунки і життєві обставини. Ми не довіряємо власним судженням, тому запитуємо Його, за кого виходити заміж і на яку роботу влаштуватися. Питаємо, на що витратити гроші та в яке місто переїжджати. «Що мені робити далі в житті? Господи, збережи мене від падіння. Веди мене правильною дорогою».

Це не найгірші запитання до Бога. Певною мірою вони відображають наше бажання отримати відповідь на питання «Яка воля Божа стосовно мого життя?» А ще демонструють похвальний намір ушановувати Господа у повсякденних справах. Але вони не досягають основного — усвідомлення, що ж означає виконувати волю Божу щодо власного життя. Якщо ми хочемо, щоби наше життя узгоджувалося з Його волею, то мусимо сформулювати краще і глибше запитання, ніж: «Що мені робити?»

Ми, християни, схильні чи не найбільше турбуватися саме про рішення, які доводиться приймати. Якщо я виберу А, а треба було Б, то все пропало. Якщо виберу Б, усе буде добре. Але якщо Святе Письмо і вчить нас чогось, то ось чого: Бог завжди більше турбується, ким є той, хто приймає рішення, ніж про саме рішення. Згадаймо, для прикладу, Симона Петра. Коли йому довелося вибирати між А (відректися від Христа) і Б (визнати Його), Петро, як ми усі знаємо, прийняв хибне рішення. Та ця невдача не визначає того, ким є Петро. Його визначає вірність Бога, який простив Петра. Ця історія слугує нам нагадуванням про те, що хай які рішення ми приймаємо, ніщо ніколи не втрачено.

Якщо задуматися, стає очевидним: жодне прийняте рішення не позбавить нас Божої любові у Христі. Господь може використати наслідки будь-якого нашого рішення на Свою славу і для нашого блага. Це підбадьорює. Петро мав два варіанти, один із яких був явно немудрий. Але нам часто доводиться обирати між двох опцій, які або однаково мудрі, або однаково немудрі. І кожна з них може бути відповіддю на запитання «Що мені робити?» А це підводить нас до кращого запитання. Коли християнин хоче пізнати Божу волю щодо свого життя, то спершу потрібно запитати не «Що мені робити?», а «Якою людиною мені бути?»

Можливо, для пошуку відповіді на запитання «Що мені робити?» ви пробували користуватися Біблією. Ймовірно, поставши перед складним вибором, годинами роздумували над псалмом чи певною євангельською історією, просячи Бога відкрити вам, як вирішити життєву дилему. Можливо, вам знайоме розчарування, коли у відповідь ви чуєте тишу, або ще гірше — коли ви дієте на підставі відчуття чи «підказки», а пізніше виявляється, що ви не розпізнали Божу волю. Мені ці процеси знайомі краще, ніж хотілось би зізнаватися, а ще я знаю супутній сором — відчуття, що я глуха до Святого Духа, що геть не вмію розпізнавати Божу волю.

Але Бог не приховує Своєї волі від власних дітей. Як мати не кажу своїм дітям: «Ви мене можете задовольнити, а тепер погляньмо, чи здогадаєтеся, як саме». Якщо я не приховую своєї волі від своїх земних дітей, то чи робитиме це наш Небесний Отець? Не потрібно вишукувати Його волю — вона відкрита нашим очам. Щоб розпізнати її, мусимо почати ставити запитання, яке є для Нього найважливіше. Ми повинні себе запитувати: «Яким я маю бути?»

Звісно, запитання «Що робити?» і «Яким бути?» пов'язані між собою. Але тут важлива послідовність, в якій ми їх

озвучуємо. Якщо ми будемо зосереджуватися на своїх діях, не зазираючи у серце, то ризикуємо залишитися такими ж самозакоханими, просто з кращою поведінкою.

Задумайтеся: чого вартий мій вибір кращого місця роботи, якщо мене й далі поглинатиме самолюбство? Чи допоможе мені правильний вибір чоловіка, якщо мене й надалі гризтиме пожадливість? Яка мені користь від правильних рішень, якщо в глибині я залишатимуся зіпсованою людиною? Особа, яка не знає Бога, може приймати «правильні рішення». Але тільки та людина, в якій живе Святий Дух, здатна приймати правильні рішення задля прославлення Господа.

Євангельська надія стосовно нашого освячення полягає не просто в тому, щоб ми приймали кращі рішення, а в тому, щоб ми *стали кращими людьми*. Ця ж надія підштовхнула Джона Ньютона написати рядки «Хоч мертвим був, але вдихнув життя, сліпим був — та прозрів». Саме вона надихає апостола Павла говорити про християн, що «ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу» (2 Кор. 3:18). Євангеліє вчить нас, що благодать, яку ми отримуємо через Христа посередництвом Святого Духа, робить нас щоразу кращими.

І не просто кращими. Євангеліє змінює нас, робить такими людьми, якими ми маємо бути. Воно *пере-ображує* нас, змінює наш образ. Хочете знати, яким мало би бути людське життя? Погляньте на єдину людину, яка ніколи не згрішила.

Створені за Божим образом

П'ятнадцять років тому в антикварній крамниці я натрапила на зелену керамічну вазочку гарної форми. Зелений — мій улюблений колір, тож я залюбки придбала її за десять доларів.

Коли я перевернула вазу, то побачила на денці клеймо *McCoу*. Швидкий пошук в інтернеті засвідчив, що покупка була вдаюю: моя вазочка *McCoу* вартувала учетверо більше, ніж я заплатила. Та справа не у ціні — мені було просто приємно милуватися вазою у передпокої, в якій стояли квіти із мого садка. Така собі гармонія форми та змісту.

Але п'ятнадцять років тому в моєму домі жило четверо малих дітей. Одного доленосного дня моя вазочка зустрілася з кахельною підлогою. І розбилася, хоч і не на друзки. Я не вказувала тоді, як сильно засмутилася, і склеїла уламки суперклеєм; утім, часи, коли вазочка могла тримати воду і квіти, для неї офіційно закінчилися. Сьогодні вона стоїть на книжковій полиці в моїй вітальні. На дні вази досі стоїть клеймо *McCoу*, вона зберегла свою форму — водночас красиву і функціональну, — та її здатність виконувати те, для чого її створили, тепер обмежена. І чим ближче її розглядати, тим видніші її тріщини. Сьогодні за неї мені би ніхто не дав десять доларів, але я досі люблю цю вазочку, навіть розбиту.

У деяких важливих аспектах ми чимось схожі на цю тріснуту вазу. Пригадайте, як ритмічно у Книзі Буття описано створення світу. Бог п'ять днів поспіль промовляє: «Нехай буде...». Хай би що Він проголошував, воно миттєво втілюється — і воно добре. Світло й темрява, земля, море, небо, найрізноманітніші рослини й тварини — усі стають на свої місця за Його велінням. На шостий день Творіння ритм оповіді відчутно змінюється. «Нехай буде» перетворюється на «Створімо ж». Розповідь про створення стає надзвичайно особистісною і величною. А ще — надзвичайно поетичною:

«І створив Бог людину за Своєю подобою, — за Божим образом створив її; Він створив її чоловіком і жінкою».

Буття 1:27

Бог створив людство, і створив його за Своїм образом. Він дозволив нам бути Його подобою, Його представниками в роботі, відпочинку та житті. Досконала гармонія форми та функції. Навіть після страшної катастрофи гріхопадіння, описаної у Книзі Буття, ми досі зберегли Його подобу, хоч і припинили працювати, відпочивати і жити так, як було для нас задумано.

Ми досі цінні для Господа — кожне людське життя. Ми — неначе розбиті посудини, що створені відображати красу, але протікають через численні тріщини. Проте Бог відкупив усіх створених за Його образом, пославши на землю Сина, Свою досконалу подобу. Христос був «саявом слави та образом Його сутності» (Євр. 1:3). А для кожної тріснутої вази, зціленої дивом благодаті, Він також є відповіддю на краще запитання: «Якою людиною мені бути?»

Яка Божя воля стосовно вашого життя? Якщо коротко — щоби ви були такими, як Христос. «Адже кого Він наперед пізнав, тих і визначив наперед, щоби були вони подібні до образу Його Сина, аби бути Йому первістком серед багатьох братів» (Рим. 8:29). Бог хоче, щоби наші тріщини загоїлися, щоби ми відображали Його так, як нас було для цього створено, щоби ми все більше й більше уподібнювалися до свого брата Ісуса Христа, який досконало поєднав у собі форму та функцію. «Він — образ невидимого Бога, первородний усього творіння» (Кол. 1:15). І саме тому Він є для нас і прикладом, і провідником: «На це ви були покликані, тому що й Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли Його слідами» (1 Петр. 2:21). Як зазначає апостол Іван, «Хто каже, що в Ньому перебуває, той має жити так само, як жив Він» (1 Ів. 2:6).

Тож якщо ми хочемо бути схожими на Нього, то мусимо пройти наш життєвий шлях так, як це робив Він.

Вузька та безпечна стежка

Якось у Нью-Мексико я піднялася на пласку вершину гори, що століттями була домівкою для корінних американців. На тому плато не було води, такої необхідної для виживання, тому люди були змушені щодня спускатися у долину, щоби поповнювати запаси. Через це у скелі утворилася стежка — такий собі канал завглибшки 12 сантиметрів, що петляє над крутим урвищем. Його ширини вистачає лише для того, щоби ставити одну ногу перед другою. Аби втримати рівновагу на вузькій стежці, потрібна неабияка концентрація, проте це, безсумнівно, найбезпечніший спосіб дістатися нагору.

Так само ми йдемо слідами Христа. І дорога ця аж ніяк не широка. Тож відповіддю на запитання «Ким я маю бути?» є наш шлях по цій вузькій стежинці. Із кожним новим кроком ми повинні одягатися «в нову [людину], яка оновлюється для пізнання образу Того, Хто її створив» (Кол. 3:10). Так, Божя воля — це вузька стежка для тих, хто нею простує. Але ми, слідуючи за Ісусом, не повинні блукати безцільно, мов ті, хто й гадки не мають, куди нас веде Його воля. Також не варто боятись у якийсь момент зірватись зі скелі. Треба лише цілковито довіряти нашому Спасителю Ісусу Христу і ступати Його слідами.

Тож ця книжка написана, щоби раз і назавжди дати відповідь на запитання про Божу волю щодо нашого життя. Її мета — освітити вузьку стежку для тих із нас, хто забули про її існування чи не знали, де її знайти. Але вона не є прихованою. Її, як і дорогу на плато, протоптали глибоко у скелі вірні стопи багатьох посвячених християн. Вони простували своїм життєвим шляхом, не зводячи погляду із Творця, який зміцнював їхню віру і завжди йшов попереду. Ця стежка відкривається тим, хто запитує: «Якою людиною мені потрібно